

Bertók László

FIRKÁK A SZALMASZÁLRA 23

(Hajtod körbe-körbe)

Nem hagy aludni

Éjjel három, s mint egy csibekeltető-üzem,
bozsog, csipog, zsong, nem hagy aludni a fejem.

Kés

Még mindig a kés, hogy megfigyel valaki,
s az örökös frász, hogy éppen most húzza ki.

ÁVH, séta, 1955

Nagyszobányi udvar, az ór, te, s fenn a nap,
hajtod körbe-körbe univerzumodat.

ÁVH, kihallgatótiszt, 1955

Emeli a kezét, elkapja a fejed:
„Hova rejtettétek el a fegyvereket?!”

Ügyvéd

Ha beismeri, mentem, vigasztalom,
ha nem, meg kell az igazat mondanom.

Kampány, 2014

Mintha disznóól lenne az ország,
röfögnek, túrnak, egymást tapossák.

Választás, 2014

Ha a kampány hangnemére hagyatkozol,
tökmindegy, hogy melyik pártodra szavazol.

Kibic

Jó, a pálya szélén te vagy az okosabb,
de miből gondolod, hogy neked játszanak?

Rácsok

Szétöttöri az éjszakát a fájdalom,
szabad vagyok, rácsokkal a hátamon.

Szlukevényi Katalin

FERENCZ GYÓZÓNEK

*„Aki hat: van”
(Tóth Krisztina)*

A lírai én jó, s megilletődve
kilép a körből, egy kicsit előbbre,
papírt gyűröget, torokköszörül,
köszön, felköszönt, fölöttébb örül,
s maga is érzi, miképp imitálja
egy régi, kedves esszé ritmusát a
saját hangján – de sajátja-e az,
aminek minden szava ugyanaz
a nyelv végső soron, vagy éppen ettől
szólalhat s szólíthat meg mind a kettő?

Tanítható a kétkedés? Mi több,
a sok tudás és sokkhatás között
átadható-e úgy tudás, hogy az
ne fedje el, mi épp itt, most igaz?
Lehet-e másban bízni, mint aki
képes kételyeit bevallani?

Mindig két ív, mely egymásnak feszül:
vers és fordítás, kívül és belül,
hang és visszhangja, kettős boltozat
egymást megtartva újabb ívet ad,
s ha egymásba nyíló szerkezetek
közt van, ki biztos léptekkel vezet,